

dat je een expert moet hebben om op 't eerste gezicht te verklaren, dat 't niet echt is. Terwijl ik met Jacobs stond te praten had ik achter in mijn hersens een idee en dat idee heb ik naar voren gewerkt. En in 't allergeunstigste geval is 't altijd nog wel iets meer waard dan een halven dollar. Bekijk het ding maar eens goed."

Kiddy nam het antieke stuk in haar handen om het kritisch te bekijken. Klaarblijkelijk was het gemaakt van een bijzonder massieve, dikke soort van porselein, want het was zwaar al was 't niet groot van volume; wat den vorm aangaat, als geheel beschouwd, was die in den eigenaardig oosterschen stijl, dien men belichaamd ziet in de meeste antieke urnen en kannen uit dat deel der wereld en waarvan de modelleering meer gebaseerd is op de combinatie van de gebogen en de rechte lijn dan op de westersche gebogen lijn alleen; het had rechts een massief handvat terwijl uit de linkerzijde een gelijkenis van den zinnebeeldigen Chineeschen drakenkop met naar buiten slingerende roode tong vooruitstak. In het midden zwol de vaas uit in een krachtige bocht om naar het voetstuk toe weer terug te keeren tot het geometrisch figuur en om het voetstuk zelf liep een rand van regelmatige uittandingen. Wat de kleur betreft, had het stuk over de gansche oppervlakte een witten ondergrond waarop een soort van primitief heraldisch ornament was aangebracht, geschilderd in den trant der oude oostersche kunstenaars, met prachtige verf in het materiaal ingebakken, waarna iedere kleur er afzonderlijk wordt opgelegd; het ornament bestond grotendeels uit afbeeldingen van allerlei bloemen-arrangementen in grillig gevormde, verschillend getinte mandjes, oogenschijnlijk zonder eenige bepaalde regelmaat geschikt. En het laatste en meest opvallende kenmerk was een lange, onregelmatige streep van bloedroode kleur, die van de tong van den draak liep naar het voetstuk van de vaas; of die met opzet was aangebracht of er toevallig was opgekomen, was naar 't scheen niet te constatareeren.

Kiddy zette de vaas weer midden op de tafel en ging op de armleuning van den stoel zitten. „'t Lijkt een goede imitatie," zei ze na een oogenblik, „maar wat wil je er mee doen?"

Haar man nam een sigaret van den schoorsteenmantel en stak ze aan.

„Ik heb het plan al heelemaal in mijn hoofd," antwoordde hij tusschen twee peinzende trekken, „en 't is zaak om in de eerste plaats te bedenken, dat er geen haast bij is."

„Met zoowat elf shilling voor ons beiden. vind ik, dat er heel veel haast bij is," riep Kiddy vinnig en zij sloeg het eene been driftig over het andere.

Mijnheer Bevan blies fijntjes een langzaam rookkolommetje naar 't plafond toe.

„Dat is weer zoo'n echte dilettanten-bewering," zei hij kalm, „en dat is juist de reden, waarom dilettanten altijd de zaken verknoeien. Ken je Vonderburg in Bow tweedehandsmagazijn, maakt goede zaken, druk bezocht door verzamelaars, geloof ik?"

„Wel hooren noemen."

„Nou," die ouwe Vonderburg heeft me een jaar geleden 't laatst gezien en ik geloof niet, dat we elkaar in 't geheel tien keer ontmoet hebben. Geloof je, dat hij me zou herkennen als ik een baard droeg?"

„Je bent nogal tamelijk bekend."

Bevan lachte; „Vonderburg is geen kerel van de politie, Kid. Bekijk dien pot nogeens goed; die moet geld voor ons munten; ik ben in een oogenblik terug."

't Vrouwje liet zich languit neervallen in den fauteuil, zich uittrekkende tot zij bij een sigaret op den schoorsteenmantel kon, vond toen op den grond een lucifer, die gevallen was en dampte er op los. Zij was bijna halverwege toen hij terugkwam en bekeek hem onderzoekend met haar scherpe grijze oogen en gooide de half opgerookte sigaret weg.

„'t Gaat," verklaarde zij na een paar seconden bedenken. „Leg me nou de zaak eens uit, Joe.

II.

De middag was heet en mijnheer Vonderburg liep te ijsberen door zijn winkel, onderwijl dampend uit een lange aarden pijp.

't Was smoorheet en de zaken gingen slap, veel te slap, zoodat 't mijnheer Vonderburg te vergeven was, dat hij af en toe heftig stond te trekken aan zijn langen, donkeren snor en van tijd tot tijd vreemdsoortige vloeken uitstiet in schorre keeltonen. Tot nog toe hadden de zaken zich dien dag bepaald tot drie verschillende inkoop van tweedehands-kleeren van een paar viezige wijffjes aan één verkoop, n.l. van een goedkoop wandelstok aan een verwaand kantoortjochie. En dat als je zoo'n prachtsortering hebt van heterogene artikelen, die wachten op de komst van den een of anderen hevig-kooplustige; en dat schijnbaar te vergeefs!

Voor de veertigste maal ongeveer stapte de patroon dien middag naar buiten, een snellen, sluwen blik wendend over de straat, met een rukkende hoofdbeweging als van een papegaai; dezen keer verdween mijnheer Vonderburg snel weer in zijn winkel en scheen in allerijl verdiept te zijn in langdradige berekeningen in een lijvig boekdeel, dat boven op de toonbank lag. Buiten stond een heer van een gedistingeerd uiterlijk, met een duur soort van macintosh aan en een bruin-vilten hoed op te kijken naar de dingen in de uitstallkast; een zware, zwarte baard bedekte zijn kin en zijn uiterlijk kenmerkte hem als een mogelijke verzamelaar van rariteiten; als

EEN INDIANEN-KERKHOF IN HET MEXICAANSCH GEBERGTE.

In sommige deelen van Mexico hebben de Christen-Indianen eigenaardige zeden omtrent het begraven; zoo o.a. ook in de mijndistricten der Mazapil-Koper-Maatschappij te Batopilas, gelegen aan de grenzen der Vereenigde Staten, op een hoogvlakte van 2000 M. boven den zeespiegel. De lijken der afgestorvenen worden op de kerkhoven in een leemen hut geschoven, de deur gesloten en daarna met leem bestreken. Wind en regen zijn oorzaak, dat de licht gebouwde hutten spoedig instorten, zelfs ook, wanneer deze zorgvuldig worden gebouwd. Het op den voorgrond der foto zichtbare kruis, geeft blijken van de zorg, die er aan besteed is, doch de belangstelling der bloedverwanten in het onderhoud van het graf is van zoo'n geringen duur, dat het gebeente ongelooflijk snel door de zuidelijke zonnehitte vergaat. Sterft een der eersten van het dorp, b.v. een schout, dan wordt er een grooter graf voor hem gegraven. Men doet het lijk in het graf, bestrijkt het met leem, zoodat het hoe langer hoe hooger, trapsgewijze naar boven kleiner, een praalgraf wordt. De schedels, welke door roofdieren verspreid liggen, dienen tot tooi van het graf der hoofden, opdat de zielen zich vereenigen kunnen met die hunner hoofden, om hun tot hulp en steun in het vagevuur te dienen.

Toen de oude Porfirio Dias met vaste hand Mexico bestuurde, was Batopilas een bloeiend dorp. De bewoners hadden werk genoeg in de naastbijgelegen kopermijnen, wier ertsen door een luchtkabelbaan van eenige kilometers naar de smeltovens werden gebracht en welke, dank de ondernemingsgeest der Duitschers, door de firma Adolf Bleichert & Co. te Leipzig Gohlis is gebouwd. Thans hebben de rebellen en roovertenden in de vreedzame werkplaatsen hunne intrede gedaan, waardoor in de mijnen niet meer gewerkt kan worden, de arbeiders ontslagen zijn en moeilijk in hun onderhoud kunnen voorzien. Vele nieuwe graven getuigen van de uitwerking van het vijandelijk lood en van de afgrijpselijke gevolgen van den guerillaoorlog. Spoedig misschien zal het kerkhof te klein worden, wanneer de regimenten van een nieuwe generatie aldaar een grooten veldslag leveren.

dat zoo was, zou hij waarschijnlijk binnenkomen, zoo niet, dan scheen hij niet van de soort, op welke een dringen om eens rond te kijken veel effect heeft.

Maar na een oogenblik draaide de gedistingeerde mijnheer zich heusch om en trad den winkel in. Mijnheer Vonderburg telde snel even een enorme kolom cijfers op, ze even achtereenvolgens aanstippend met de pen, die hij daarna op zijn gemak achter zijn oor stak, en kwam glimlachend den klant tegemoet.

De bezoeker legde zijn hoed op een stoel en begon rond te dwalen, onderwijl allerlei voorwerpen bekijkend, die zijn aandacht trokken.

„Bent u mijnheer Vonderburg?" vroeg hij eindelijk beleefd, met een tintje Fransch accent.

De winkelier boog nederig.

„Ik heb van u gehoord, in Parijs. Een vriend van mij,

monsieur Duclair, heeft wel eens kleine ornamenten van u gekocht, van die oude, och, hoe heeten ze ook weer? — Nu ja, van die fijne dingetjes. Ja, nietwaar, u weet 't nog wel. Ik ben zelf ook een fanatiek verzamelaar en wou wel eens zien, wat u heeft. Ik ben een week of wat in Engeland, ziet u, en wou graag nog een paar dingen van hier meenemen voor mijn kunstverzameling. En ik wil er goed voor betalen ook, o ja, voor mooie dingen geef ik veel geld, voor dingen die . . . ja . . . hoe zegt men . . . die de verbeelding streelen. Dus ben ik zoolang als ik hier ben elken dag de verschillende winkels, waarvan ik gehoord had, eens rond gegaan, weet u."

Mijnheer Vonderburg, die bijna aldoor op één been stond, legde zijn hoofd in zijn nek en keek eerbiedig op naar den heer met het gedistingeerd uiterlijk. „Daar hebt u gelijkaan gehad, mijnheer," zei hij, „al de groote verzamelaars moeten naar mij toekomen, omdat ze wel weten, dat ik allemaal mooie, aardige en artistieke dingen heb, en dat mijn prijzen heel billijk zijn; zeker, dat weet iedereen, mijnheer."

Het eene voorwerp na het andere ging door de handen van den gedistingeerden mijnheer, sommige, maar het waren er maar heel weinig, om een waardeerende critiek te ondergaan, alle om met een droevig hoofdschudden op de toonbank te worden teruggelegd. Een oogenblik scheen het, alsof men het eens zou worden over den verkoop van een heel aardig miniatuurtje in een ovaal gouden randje; de vreemdeling was het blijkbaar niet met zichzelf eens en vroeg zelfs naar den prijs. Toen de ander dertig shilling noemde, legde hij het met een glimlach bij de andere dingen. Na een half uur rekte hij zich even uit en zei, dat hij tot zijn spijt verder moest.

„U hebt heel aardige dingetjes" zei hij neerbuigend, „maar ze zijn niet mooi genoeg naar mijn smaak. Wat ik koop moet al heel fijn, al heel volmaakt zijn. Dag mijnheer Vonderburg, ik ben van plan om nog dikwijls hier te komen terwijl ik in Engeland ben, en dan hebt u misschien wat anders om te laten zien."

De winkelier liet hem al buigende uit, alsof hij tot de koninklijke familie behoorde en bleef hem op den drempel staan nakijken, totdat hij uit 't gezicht verdwenen was; daarop keerde hij met hernieuwde klachten terug tot zijn aarde pijp en zijn schorre vloeken. Maar er was nog een kans, o ja zeker, een heel groote kans, er kon nog heel wat gebeuren in een paar weken.

Den volgenden dag kwam de vreemdeling terug, maar 't resultaat van het bezoek was voor mijnheer Vonderburg al even weinig voordelig als den vorigen keer, hoewel de verwachtingen van den winkelier hooger dan ooit stegen, als hij in gedachten de balans van dezen toekomstigen klant opmaakte.

Zoo ging het dagen achtereen, maar het scheen elken keer hetzelfde te zullen zijn, de vreemdeling weigerde beleefd maar uitdrukkelijk om ook maar een enkel van de verleidelijke artikelen te koopen, die aan zijn oordeel waren onderworpen.

De reden was altijd, dat ze niet goed genoeg waren, de prijs was blijkbaar geen bezwaar.

Op den vijfden morgen na het eerste bezoek kwam een jong vrouwje haastig den winkel binnen maar haar verschijning maakte hogenaamd geen indruk op mijnheer Vonderburg; van meisjes in armoedige mantels en versleten shawls was stellig niet veel te halen; tien tegen één, dat ze iets te verkoopen hadden, dat, of van heel min allooi, of zoo goed als zeker gestolen was. Dit meisje scheen wel in bijzonder moeilijke omstandigheden te verkeerren, zelfs het glas van haar bril was gebarsten. Ze droeg iets, dat in bruin papier was gewikkeld, en dat, toen het uit zijn omhulsel kwam, een vaas van eigenaardig oostersch model bleek te zijn. Verlegen stak zij mijnheer Vonderburg het voorwerp toe.

De winkelier nam het van haar aan, zonder de moeite te doen om zijn pijp uit zijn mond te leggen, ging ermee in het licht en wat hij zag, scheen zijn belangstelling op te wekken.

„Waar hebt u dat vandaan?" vroeg hij hard en scherp.

„Och, mijnheer, was 't antwoord, „we hebben 't altijd gehad, vader heeft 't meegebracht uit China. 't Heeft heel veel waarde en moeder wou 't ook nooit verkoopen, maar nou . . . ze barstte in hartstochtelijk snikken uit. Mijnheer Vonderburg dampde zonder eenige aandoening kalm door . . . „Nou is 't kleintje stervende . . . en nou moeten we wel."

Het meisje zonk uitgeput in een stoel en huilde een paar minuten bitter; gedurende dien tijd bekeek de winkelier de vaas zoo nauwkeurig als hij kon . . . hij had verstand van zulke dingen, en een jarenlange onderzanding, die aanvulde wat hem aan kennis onbrak. Na eenige oogenblikken richtte hij zijn papegaaienoogen scherp op zijn bezoekerster en kwam tot de conclusie, dat ze nog heel jong was.